

opusdei.org

A Prelátus 2007. októberi levele

"Váljék szokásoddá, hogy napközben gyakran felemed szívedet Istenhez" hálaadással - sugallja Szent Josemaría szavaival októberi levelében az Opus Dei prelátusa

2007.10.17.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Október eme első napjai alkalmat kínálnak arra, hogy még többször adjunk hálát Istennek az Egyház, a

Mű és mindnyájunk iránt mutatott jóságáért. Az Opus Dei alapításának idei évfordulója, amelyről holnap – történetének 80. éve kezdetén – emlékezünk meg, valamint Szent Josemaría október 6-i szentté avatásának ötödik évfordulója arra indít minket, hogy azzal mutassuk ki hálánkat a Szentháromság felé, hogy örömmel vágyunk a megtérésre, hogy ezáltal még jobban tudjunk szeretni; ez oly egyértelmű!

Újítsuk hát meg hálaadásunkat Isten emberiség iránti kegyelmének jeléért, vagyis az Opus Deiért, amely az evangelizációt és az életszentséget szolgáló eszköz, amelyet Urunk 1928. október 2-án láttatott meg Szent Josemaríával. Adjunk hálát Alapítónk hűségéért is, aki a kapott hívásra a kezdetektől fogva teljes nagylelkűséggel válaszolt. És hálát adunk Istennek azért is, hogy az egész Egyház számára elérhető példává tette az Atyánk

életszentségét, amelyet a szentté avatás révén nyilvánított ki.

Vizsgáljátok meg az életeteket, leányaim és fiaim, és még sokkal több okra leltek majd a három személyben egy Isten felé irányuló hálaadásra: ilyenek a létezés és az Egyházhoz tartozás ajándéka, az Opus Deiben testet öltő keresztény hivatásunk kincse, az, hogy Urunk meghívott minket, hogy most, a XXI. század hajnalán vegyünk részt az Egyház küldetésében azáltal, hogy megteremtjük a társadalom keresztény kereteit... Forduljunk hálaadó imádsággal Istenhez minden örömünkért és bánatunkért, az esetlegesen átélt sikerekért és nehézségekért, mivel az Istent szeretőknek minden a javukra válik.

[1]

Fiatal pap korától kezdve az Atyánk arra tanította minket, hogy minden körülmények között legyünk nagyon

hálások. 1937-ben egy elmélkedésben a következőket mondta: ***Mennyi hálaadással tartozunk Istennek, oly sok okból kifolyólag! Köszönet neked, Uram, hogy Atya vagy. Köszönet azért, hogy Szeretet és Király vagy! Köszönet neked a keresztény hivatásunkért, azért, hogy kiválasztottál minket és azért a különleges szeretetért, amellyel megtisztatsz minket. Most mindannyian hozzáfűzhetitek a saját szavaitokat, amelyekkel odafordulhattok Szent Józsefhez és az Őrangyalotokhoz is.***^[2] És az Útban rámutat számos okra is a hálaadáshoz. ***Váljék szokásoddá, hogy napközben gyakran felemeled szívedet Istenhez, mert ezt vagy amazt ajándékozta neked, mert megvetettek, mert hiányzik valami, amire szükséged lenne, vagy azért, mert megvan.***

Azért, mert édesanyját – aki a te édesanyád is - oly gyönyörűvé

alkotta. Azért, mert megteremtette a napot és a holdat és ezt az állatot és azt a növényt. Azért, mert azt az embert bőbeszédűnek teremtette, téged pedig szűkszavúnak...

Köszönj meg neki mindent, mivel minden jó.[3]

Legyünk mi magunk e hála hordozói egységben Jézus Krisztus szentmiseáldozatával; hiszen ott Urunk felajánlja életét és Titokzatos Testét, és az Atyaisten – a Szentlélek működése által - elfogadja azt *in odorem suavitatis*[4], jó illatú áldozatként.

Földi élete vége felé Szent Josemaría arra buzdított minket, hogy ***állandóan mindenért adjunk hálát Istennek: azért, ami jónak tűnik és ami rossznak; azért, ami édes és ami keserű; a fehérért és a feketéért; a kis és a nagy dolgokért; azért, ami szűkösnek tűnik és ami bőséges; azért, ami***

***időleges és ami az
örökkévalóságba nyúlik. Adjunk
hálát Urunknak mindenért, ami
idén történt, és bizonyos módon a
hűtlenségeinkért is. Mivel
beismertük őket és arra vezettek
minket, hogy bocsánatot kérjünk
értük és hogy szilárdan
elhatározzuk, hogy soha többé
nem leszünk hűtlenek, és ez
nagyon jól fog tenni a lelkünknek.***
[5]

Az Atyánk szentté avatásának ötödik
évfordulójának újra fel kell
élesztenie bennünk azt a hatalmas
vágyat az életszentség iránt, amelyet
akkor éreztünk. Azt írtam nektek – és
többször is megismételtem azóta -,
hogy „október 6-ának” örökké
élénken kell élnie a lelkünkben. Meg
kell döbbennünk azon bizalom
láttán, amelyet Isten tanúsít felénk
azáltal, hogy minket bíz meg azzal,
hogy az egész világon továbbadjuk a
Mű szellemiségét.

Tegyük ezt örömmel, mint ahogy tette az Atyánk is. Elmélkedjete az azon, amit 1973-ban írt nekünk:

Most – anélkül, hogy elhanyagolnánk a hálaadást – arra kérlek benneteket, leányaim és fiaim, hogy Servite Domino in laetitia! Szolgáljatok az Úrnak örömmel! (Zsolt 99,2). Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete! Örüljete az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljete. (Fil 4,4) (...) legyetek mindig vidámak, de különösen mostanában. Az emberiség nem veszhete el, mivel Urunk Jézus Krisztus drága vére árán váltotta meg. Jézus vére egy cseppjét sem sajnálta, gyermekeim.[6]

Minden nap kérem az Urat, hogy a minket a szentté avatás révén a múltban és jelenleg is elárasztó kegyelmek sok gyümölcsöt hozzanak a lelkünkben. Mindig lelkünkben

bizonyossággal haladjunk előre az úton, így teljesítsük küldetésünket és legyünk ***az öröm és a béke magvetői***. Valósítsuk ezt meg szavainkkal és tetteinkkel, támasszuk alá cselekedetekkel azt, amiről tudjuk, hogy Isten akarata: *hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére.*^[7] Urunk számos módon hozza tudomásunkra akaratát. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy megnyissuk szívünket, hogy befogadjuk és valóra váltsuk e kapott fényeket, mivel – amint arra a Pápa emlékeztet - **aki Jézus barátja akar lenni és hiteles tanítványává akar válni (...), annak bensőséges barátságot kell ápolnia vele az elmélkedésben és az imádságban. A keresztény igazságok elmélyítése, a teológia és egyéb vallásos tudományágak tanulmányozása feltételezi azt, hogy az ember már elsajátította a csend és a szemlélődés tudományát, mivel az embernek**

**képessé kell válnia arra, hogy
hallgasson a szívben megszólaló
Istenre.[8]**

E tekintetben az Egyház
hagyományos aszketikai eszközei
közül az egy- illetve többnapos
lelkigyakorlatok különösen is
eredményesek. A lelkigyakorlatok
napjain – a mindennapok
aggodalmait magunk mögött hagyva
– arra szenteljük az időnket, hogy
Istenről és saját lelki
előrehaladásunkról gondolkodjunk.

Eszembe jutott, hogy épp hetvenöt év
telt el azóta, hogy 1932-ben az
Atyánk lelkigyakorlatot végzett,
amely erőteljes lendületet adott neki
alapítói feladatai elvégzésére.
Számos alkalommal beszélt nekünk
apostoli munkássága azon első
éveiről, melyek során mindig
emberek vették körül, akiknek
képzésére szentelte magát nagy
energiával. Amikor néhány napra el

szeretett volna vonulni
lelkigyakorlatra, talált egy helyet,
ahol egyedül lehetett Istennel,
teljesen maga mögött hagyva
szokásos elfoglaltságait.

1932. október 3-án Segoviába ment, a
sarutlan karmeliták segoviai
kolostorába, amelyet Keresztes Szent
János épített. Többek között azzal
készült a lelkigyakorlatra, hogy arra
kérte az embereket, imádkozzanak a
szándékaiért. Itt érezte október 6-án
az indíttatást, hogy kérje meg a
főangyalokat, Szent Mihályt, Gábort
és Rafaelt, hogy legyenek az Opus Dei
apostoli tevékenységeinek pártfogói.

[9] Világos és konkrét
elhatározásokkal fejezte be a
lelkigyakorlatot arra vonatkozóan,
hogy előmozdítja a Művet és mindent
az imádságra és vezeklésre alapoz.
Ez az elhatározás állandó volt az
életében, és nekünk, leányainak és
fiainak, mindig ezen az úton kell
járnunk.

Azon vágytól hajtva emlékeztetek benneteket ezekre, hogy nagyon jól készüljünk fel az egy- és többnapos lelkigyakorlatainkra és hogy beszéljünk másoknak is erről a fontos képzési eszközről. Bőséges tapasztalatból tudjuk, hogy gyakran egy lelkigyakorlaton való részvétel gyökeres megtérést eredményez, mivel segít a léleknek, hogy szembenézzen az élet legfontosabb kérdéseivel: honnan jövünk és hova tartunk, milyen utat válasszunk, hogy teljes egységre jussunk Istennel, milyen eszközöket alkalmazzunk...

Ennélfogva az Istennel való bensőséges együttlét, Isten jelenlétének tapasztalata teszi lehetővé számunkra, úgymond, hogy folyton újra megtapasztaljuk a kereszténység nagyságát, és abban is segít, hogy ezt (...) nap mint nap valóra váltsuk, szenvedés közepette és szeretettel, örömben és bánatban.[10]

Ha megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy megsokszorozzuk az egy- és többnapos lelkigyakorlatokat és sokakat elhívunk rájuk, az apostolkodás bővül majd és mi megdöbbenünk az eredmények láttán. Mekkora meggyőződéssel mondjuk az embereknek, hogy jót tenne nekik, ha részt vennének ebben a fajta képzésben? Imádkozunk azokért, akik szerte a világon elmennek e Istennel való találkozókra?

Amint tudjátok, a júliust és augusztust Pamplonában töltöttem, és egy olyan munkát fejeztem be, amelyet nem akartam halogatni. Köszönöm a szóban forgó hetek során elmondott imádságaitok segítségét. Mielőtt visszatértem Rómába, elutaztam – mindnyájatokkal együtt – Lourdes-ba és Torreciudadba, ahol ismét sor került a Családok Máriás Napjára. Imádkozzunk továbbra is a

társadalom ezen alapvető sejtjének újraéledéséért, amelynek lelki egészségétől nagymértékben függ az új evangelizáció.

Rövid kirándulást is tettem néhány helyre, ahol Szent Josemaría járt 1937 novemberében, amikor többekkel átkelt a Pireneusokon. Mindössze néhány kilométeres út volt, és természetesen nem kellett olyan hatalmas nehézségekkel szembenéznünk, mint akkoriban Szent Josemaríanak és társainak, mégis örömmel és hálával töltött el, ahogy újra szemlélhettem Atyánk hősiességét. Nyomában járva nagyon könnyű volt osztozni vágyai erőteljes mivoltában és egyenként gondolni mindnyájatokra. Az akkori nagy szenvedések közepette Szent Josemaría nem magára gondolt, hanem a leányaira és fiaira és az összes lélekre, akik majd az örök élet útját járják, ha ő személyesen

hűséges marad ahhoz a küldetéshez, amelyet Isten rá bízott.

Ezt különösen élénken és világosan éreztem, amikor megálltunk azon a helyen, ahol „Szent Rafael kunyhója” állt a rialpi erdőben, ahol néhány napra letáboroztak, mielőtt elkezdték éjszakai menetelésüket. Nagy benyomást tesz ez az emberre: számtalan veszély leselkedett rájuk, mégis – azon nagyon is rendkívüli körülmények között – Szent Josemaría kialakított egy napirendet, amelyben mindennek megvolt az ideje: az áhítatgyakorlatoknak, a képzésnek és a tanulásnak... Nem csodálatos példa ez számunkra, a jelenre és a jövőre nézve egyaránt? Azon a helyen imádkoztunk a szent mihályi, szent gábori és szent rafaeli munkáért: azért az apostolkodásért, amelyet az Opus Dei hívei az Egyház szolgálatában végeznek. És azon a helyen, ahol Atyánk a farózsát találta, elimádkoztuk a Mű Precesét,

szintén mindnyájatokkal együtt.
Nagyon könnyű volt egyenként
ízlelgetni mindegyik kérést,
ugyanolyan nagy gonddal, mint
amellyel Atyánk válogatta őket össze
a hagyományos keresztény
imádságok közül. Az volt a vágya,
hogy mindennap nagy odaadással,
valóban átélve imádkozzuk el őket!

Még egyszer kérlek benneteket, hogy
imádságaitokkal és
önmegtagadásaitokkal segítsétek
szándékaim megvalósulását.
Sürgősen szükségem van a
támogatásotokra, most. Legyetek
nagylelkűek és ne engedjétek, hogy
ezen erőfeszítéseitek alábbhagyjon.

Nagy szeretettel áld meg benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2007. október 1.

[1] Ld. *Róm* 8,28[2] SZENT JOSEMARÍA, egy elmélkedés jegyzetei, 1937. augusztus 29.[3] SZENT JOSEMARÍA, *Út*, 268[4] *Ef* 5,2[5] SZENT JOSEMARÍA, egy elmélkedés jegyzetei, 1972. december 25.[6] SZENT JOSEMARÍA, egy elmélkedés jegyzetei, 1973. december 25.[7] *1Tim* 2,4[8] XVI. BENEDEK 2006. október 23-án elhangzott beszéde[9] Ld. A. VÁZQUEZ DE PRADA, *The Founder of Opus Dei*, 1. kötet, 358-9. o.[10] XVI. BENEDEK 2006. november 9-én elhangzott beszéde